

Autor: Dr. William Pierce

V tomto programu American Dissident Voices jsme mluvili o mnoha různých tématech, ale leitmotivem opakujícím se téměř v každém z nich byla úloha Židů, ať už historická nebo současná. Do jisté míry se tomu vzhledem k jejich vlivu na současné události prostřednictvím jejich kontroly nad masmédií a historické úloze v komunismu nelze vyhnout. To však zdaleka není celá odpověď.

William L. Pierce

Jak jsem při mnoha příležitostech zopakoval, význam židovského chování na naše životy sahá daleko za fakt, že jejich kontrola nad zpravodajskými a zábavními médii jim dovoluje uplatňovat silný vliv na populární kulturu a politický proces. Dnes chci o židovské úloze promluvit znovu. Nejprve bych rád předešel širší obraz. Podle ročenky Encyclopaedia Britannica pro rok 1997 dnes žije na světě asi 14 milionů Židů. Skoro polovina z nich – asi šest milionů – se nachází v Severní Americe, kde tvoří jen něco málo přes dvě procenta obyvatelstva, ale disponují vlivem větším než kterákoliv jiná skupina.

14 milionů Židů na Zemi myslí a jedná jako jedna velká rodina – přestože se, jako ostatně většina rodin, mezi sebou často hádají a škorpi. Navštěvují odlišné synagogy – ortodoxní, konzervativní a reformní – nebo vůbec žádné. Existují ateističtí Židé i Židé, kteří konvertovali ke křesťanství. Jsou Židé kapitalističtí a komunističtí, homosexuální a heterosexuální. Někteří Židé patří mezi bohaté, další ke střední třídě a najde se dokonce i pár chudých Židů – ale i přes tuto povrchovou rozmanitost se jim vzájemná spolupráce a ochrana společných zájmů daří lépe než kterékoliv jiné etnické skupině světa.

Proč tomu tak je? Proč se u Židů projevuje vyšší míra rasového uvědomění než u kohokoliv jiného? Proč o tolik snáz a ochotněji spolupracují se svými soukmenovci než s lidmi z jiných skupin? Část vysvětlení nalezneme v jejich náboženství. Jde o náboženství etnocentrické, rasistické. Zatímco například křesťanství či islám jsou vyznání univerzalistická, otevřená každému, kdo se v ně rozhodne uvěřit, judaismus takový není. Judaismus je náboženstvím pouze pro vyvolené, jediné pro obřezané syny Abrahámovy. Žid se definují pomocí pokrevní linie, nikoliv své víry: proto nejsou ani nevěřící Židé jako Freud, Trockij a dokonce ani Marx –

otec ateistického komunismu – považování za Židy o nic méně než ten nejzbožnější pravidelný návštěvník synagogy v jarmulce a s pejzy. Nenáboženští Židé nevěří v čáry máry popsané v Tóře neboli Starém zákoně, ale přesto jsou plně ponořeni do tradice a folklóru judaismu. Tvrzení o vyvolenosti Židů, pověřených Bohem k vlastnictví všeho bohatství světa, které mají požívat spolu s pokořenou službou gójských služebníků, znají stejně dobře jako jejich zbožnější bratraci. A stejně dobře znají také vyprávění o pronásledování, od faraonů po Hitlera, a tradici všeobecné protižidovské nenávisti všech ostatních národů světa – proto ostatně věří ve své právo na pomstu proti Nežidům při každé příležitosti.

Dnes vám nehodlám citovat žádné biblické verše, ale jestli nevěříte tomu, co jsem vám právě řekl o náboženském základu židovského etnocentrismu, přečtěte si Starý zákon: především pět knih Mojžíšových a Knihu Izajáš. Pečlivě je prostudujte. I zhudlařený překlad (*do angličtiny – pozn. překl.*) Bible krále Jakuba mluví jednoznačně. Chcete-li se věnovat celé záležitosti skutečně důsledně, projděte si Talmud – pro vědecký přístup doporučuji knihy nedávno napsané skutečným odborníkem na tuto problematiku, profesorem psychologie na California State University doktorem Kevinem MacDonalodem. Všechny tři díly jsou k dostání od sponzora tohoto programu National Vanguard Books a jmenují *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As a Group Evolutionary Strategy, With Diaspora Peoples, Separation and Its Discontents Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*, a *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. (K nimž po vzniku této nahrávky přibyla ještě *Understanding Jewish Influence: A Study in Ethnic Activism – pozn. DP*) Není to oddechové čtení, ale zato velice přesvědčivé a důkladné.

Tyto sklony Židů držet pohromadě, tedy vždy pracovat ku prospěchu spolu-Židů nad Nežidy a pro zájmy svého kmene namísto toho starat se jen o svůj prospěch, jsou skutečností, a to skutečností velmi záviděníhodnou. Jde o hlavní důvod jejich neobyčejné míry bohatství a moci napříč dějinami.

Jistě, existují elitářské bělošské skupinky, jejichž členové spolupracují k dosažení svých cílů. Tyto cíle bývají však osobní a individuální, nikoliv rasové a dokonce ani kmenové. A v podstatě každá ze skutečně vlivných klik tohoto typu – například Council on Foreign Relations, nebo skupiny velice bohatých a vlivných mužů, korporátních bossů a bankéřů – je ve skutečnosti hojně prošípaná Židy. V žádném případě nejde o rasově vymezené skupiny, přestože v nich nenajdeme žádné černochoy nebo Číňany. Tato seskupení prosazují své specifické zájmy, zatímco 14 milionů Židů tohoto světa samo o sobě vytváří obrovskou, uvědomělou skupinu k prosazování svých rasových zájmů. V tomto ohledu jsou skutečně jedineční.

Přál bych si, aby naši lidé byli podobně rasově uvědomělí jako Židé. Ti totiž rozumějí síle soudržnosti, většina našich lidí však bohužel nikoliv – a právě proto jsme se ocitli v současné nezáviděníhodné situaci. Za moment se k tomuto bodu vrátím.

Druhým rysem židovského národa, který bychom měli pochopit, je jejich neobvyklý způsob existence, když takřka všude žili jako malá menšina mezi ostatními národy. Když se

podíváme na jejich dějiny v biblickém období, většinou byli v pohybu a žili jako cizinci a vetřelci mezi cizím lidem. Tyto národy je opakovaně vyháněly a Židé žili s hostitelským nežidovským obyvatelstvem ve vztahu trvalého nepřátelství. Jen něco přes 400 let – zhruba od krále Davida po podmanění Babyloní – poznali skutečnou národní existenci v běžném slova smyslu, tedy na geograficky vymezeném území.

Když Babyloňané uprostřed 6. století př. Kr. rozptýlili Židy po Středním východě a Středozeří, ti se pozoruhodně zdatně přizpůsobili životu v menšině. O pět století později, v prvním století před Kristem, řecký spisovatel Strabón napsal: „Židé pronikli do všech zemí, takže lze na světě jen těžko nalézt místo, kam jejich kmen nevkočil a nežískal tam převahu.“ Všimněte si těchto slov „Není místo, kde by nežískali převahu.“ Slavný zeměpisec a historik Strabón nebyl jediným starověkým učencem, který si tohoto židovského chování povšimnul. Židé nabývali převahy ovládnutím významné části bohatství každé země, do níž pronikli. Dosahovali toho vzájemnou spoluprací a vykořisťováním nežidovského obyvatelstva. Jejich spolupráce vycházela z rasového cítění a vědomí, že jsou svébytným a jedinečným lidem, nadřazeným okolním národům, který si zaslouží všechno, co se mu povede od svých hostitelů vyzískat. Římští Židé se nepovažovali za Římany, kteří vyznávají judaismus, ale za Židy, kteří žijí v Římě – a totéž platilo i o všech dalších zemích, kde se usadili.

S takovými postoji a chováním museli Židy všichni kolem nevyhnutelně začít nenávidět – a Židé jim opláceli stejnou mincí. Nenávist vůči okolním gójům pokládali za opodstatněnou, stejně jako jejich klamání a vykořisťování; reakci gójů k Židům však považovali a „fanatismus“ a „pronásledování.“ Jejich dějiny tvoří sled jednoho „pronásledování“ za druhým, až do dnešních dnů. Ve středověku byli opakovaně *en masse* vypovídáni ze všech evropských zemí. Dnes se snaží toto „pronásledování“ vykreslit jako projev náboženských předsudků nežidovských národů, ale ve skutečnosti se jednalo pouze o evropskou sebeobranu, podobnou reakcím Egyptanů, Řeků, Římanů a všech ostatní národů předkřesťanské éry, které přišly do kontaktu s Židy. Tato bariéra nenávisti mezi Židy a zbytkem světa jim umožnila zachovat si vlastní identitu a rasové uvědomění. Jestliže chcete podrobněji poznat některé z těchto detailů židovské historie, máte k dispozici řadu knih. Za jednu z velice cenných považuji *A History of the Jews* Abrama Sachara. Sachar byl rektorem Brandeisovy univerzity a pochopitelně nahlíží na dějiny svého lidu velmi subjektivně a z výrazně židovské perspektivy. Přesto jeho kniha mnohé odhaluje a navíc ji najdete většině větších knihoven.

Tento osobitý způsob židovské existence se do jisté míry proměnil bezprostředně po 2. světové válce se zábořem Palestiny a založením nového Státu Izrael na palestinském území. Dnes v Izraeli žije třetina všech Židů světa – ale jen díky přetrvávajícímu menšinovému parazitickému způsobu života mezi gójí zbylých dvou třetin. Bez neustávajícího přísunu peněz získaných vydíráním Německa, USA a dalších zemí by Izrael nemohl přežít. Bez masivní americké vojenské a diplomatické podpory by jej za poslední půlstoletí položily války se sousedy na lopatky přinejmenším půltuctu krát. Kdyby všichni Židé v Americe a Evropě prodali své televizní stanice, noviny i filmová studia a přestěhovali se do Izraele, přísun hostitelské krve by byl odříznut a Izrael by velice rychle odumřel.

Třetím aspektem židovské otázky, který bych rád zdůraznil, jsou metody, kterými si Židé dnes v našich společnostech udržují svou pozici dominantní menšiny. V Strabónově době to bylo nahromaděné bohatství, díky němuž si mohli kupovat vliv a zvláštní výsady – což se během následujících 1900 let příliš nezměnilo. Ve středověku se ochotně nabízeli králům, papežům i císařům jak užitečné zdroje peněžních prostředků. Vysávali peníze z nežidovského obyvatelstva a obratem část z nich dávali nebo půjčovali vládcům výměnou za zachování svých zvláštních výsad. Přestože je vládci kvůli jejich užitečnosti zpravidla tolerovali, obyčejní lidé Židy nesmírně nenáviděli. Židé si sice kupovali toleranci vladařů a šlechty, u lidu ale nic podobného praktikovat pochopitelně nemohli.

A tak se až donedávna dařilo Židům zachovávat svou existenci oddělenou od nežidovského obyvatelstva, často životem v ghettech chráněných před nutností styku s góji. Vykonávali odlišné profese a ostatní lidé se na ně dívali s opovržením – či přímo odporem. Výhodou pro naše lidi při tomto způsobu soužití bylo, že škoda způsobená Židy byla z větší části jen ekonomická, jakkoliv se Židé nevyhýbali ani politickým machinacím, viděli-li v tom pro sebe možný prospěch. Neměli však na naše lidi v podstatě žádný kulturní vliv. Nepsali knížky ani hry, neskládali hudbu ani nemalovali obrazy, neobsazovali pozice na našich univerzitách, neucházeli se o úřady a samozřejmě nevlastnili ani televizní studia, noviny ani reklamní agentury. V zásadě si žili vlastní životy a my ty naše.

To se však asi před 200 lety začalo s rozmachem masmédií a masové demokracie rázně měnit, a tempo této proměny se v tomto (20.) století výrazně zrychlilo. Židé si okamžitě uvědomili nesmírný potenciál, který v sobě noviny a ostatní média pro rozšíření jejich vlivu z předních představitelů na celou společnost měly; demokracie pak poskytla příhodný nástroj pro přeměnu tohoto vlivu na skutečnou moc. Při jiných příležitostech jsem popsal způsoby, jimiž Židé nabyli kontroly nad našimi masmédií, a skrz ně následně i politickým procesem, takže to dnes nebudu opakovat. V katalogu společnosti National Vanguard Books – sponzora tohoto pořadu – naleznete aktuální a konkrétní shrnutí židovské mediální kontroly.

Ale rád bych zdůraznil něco velice zajímavého: metody, kterými si Židé udržují svou pozici dominantní menšiny v naší společnosti, se proměnily. Dříve to bylo půjčování peněz a úplatky; tlak vyvíjeli jen shora – na politické vedení naší společnosti; dnes se k tomu však přidala kontrola nad zpravodajskými a zábavními médii, a tlak tak uplatňují na všech úrovních společnosti. Někteří lidé i dnes temně mluví o mezinárodních židovských bankéřích – a tento druh se samozřejmě vyskytuje, stejně jako nežidovští mezinárodní bankéři – ale klíčem dnešní židovské moci nejsou banky, ale média. Nejdůležitějšími Židy už nejsou Rotschildové, Warburgové, Hambrové nebo Sassooni, ale Eisnerové, Levini, Newhousové, Redstonové, Brofmani a Sulzbergerové: židovští mediální magnáti.

Podívejme se tedy na podrobnosti židovského uplatňování vlivu skrz mediální kontrolu. Zkušenosti ze skutečného života bývají u většiny lidí poměrně omezené. Televize, filmy a reklamy z exkluzivních časopisů pro průměrného člověka představují nesmírné rozšíření jeho zkušeností nahrazením skutečných zážitků umělými. Reklama jim dodává uměle vytvořené ideály krásy, módy a umělého životního stylu, o který mohou (a mají) usilovat. A v novinách a zpravodajských časopisech se jim pak dostává pečlivě přefiltrovaný a zkreslený obraz toho,

co se ve světě děje.

Většina lidí bohužel nemá dostatečné schopnosti na to rozlišit mezi umělým mediálním světem a skutečným světem každodenní zkušenosti. V jejich mysli spolu tyto dva světy splývají a oni je jen těžko dokáží oddělit. Obrázky v televizi nejsou jen zábavou; jde o soubor umělých zážitků splývajících s jejich sbírkou zážitků skutečných, který lidem dává nový a zpravidla umělý základ pro hodnocení a rozhodování. Chytře vytvořené reklamy se neomezují na prosté předvedení produktu a informací nutných k výběru potenciálnímu zákazníkovi – daří se jim vytvářet nové potřeby a touhy, které u něj předtím neexistovaly. Reklama manipuluje lidské motivace a tužby. Podobným způsobem televize manipuluje diváky psychologicky. Proměňuje jejich hodnoty i názory a silně ovlivňuje jejich vnímání věcí – včetně politických otázek či kandidátů.

Asi vás nemusím sáhodlouze přesvědčovat o nesmírné, bezprecedentní moci, kterou moderní masmédia propůjčují tomu, kdo je ovládá – zejména v demokracii. Jen málokterý informovaný člověk by mi v tomto mém závěru oponoval. Najde se však řada méně informovaných lidí, kteří věří, že mohou televizi sledovat, aniž by je ovlivnila; kteří si jsou jistí, že se dokáží rozhodovat nezávisle a bez nutnosti opírat se o umělou realitu nabízenou televizí – většina z nich se ovšem mýlí, a experti se mnou v tomto souhlasí. Masmédia utvářejí veřejné mínění a v demokraciích kontrolují politický proces.

Jedinou otázkou tedy zůstává: jakým způsobem a k jakým cílům využívají Židé své nadvlády nad médii? Co je jejich záměrem? Politicky korektní odpověď zní, že všichni židovští mediální magnáti usilují přesně o to, co chce i každý jiný podnikatel. Šéfové médií jsou prostě podnikatelé – a jako takoví chtějí řídit své podnikání s co nejvyšším ziskem.

To bohužel jednoduše není pravda. Není náhoda, že kamkoliv se v mediálním prostředí podíváte, uvidíte na nejvyšších místech Židy. Není náhoda, že skupina s dvouprocentním zastoupením v americké populaci drží v rukou klíčové podíly a funkce v podstatě ve všech hlavních mediálních subjektech. Náhodou není ani jednomyslnost velkých médií v podstatě u všech důležitých otázek naší doby, ani to, že mediální bossové všichni jako na zavolanou přijali politiku zamlčování černošských zločinů proti bělochům a zveličování a co nejširší medializace bělošských zločinů proti černošům. Nic z toho se neděje náhodou a nahodile, jde o následek vědomé spolupráce. Jen hlupák by něco takového mohl označit za pouhou náhodu.

Židovští mediální vládci vědí, co chtějí: kontrolu – nejen nad médii, ale nad námi, nade vším. Chtějí nás vlastnit – a to co nemohou vlastnit, zničit. Bohužel vám pochopitelně nemůžu přehrát tajný zvukový záznam jejich vrcholných setkání, kde by probírali své cíle a strategii *à la* Protokoly sionských mudrců. Můžu vám ale nabídnout nový pohled na dějiny a selský rozum. Historie totiž mluví k těm, kteří ji studují s otevřenýma očima a srdcem, dosti jasně – počínaje starozákonním příběhem o ovládnutí Egypta Josefem a jeho bratry, aby mohli „jíst tuk země“ [Genesis 45.18] až po marxistický puč v Rusku v první čtvrtině tohoto století a pokusy o totéž v mnoha dalších zemích.

Víte, že Němci se ve 30. letech nesnažili dostat Židy ze své země kvůli křesťanskému fanatismu – chtěli zpět svou zemi. Němci chtěli řídit své univerzity a školy, noviny a filmová studia, právní a lékařské profese.

Chcete-li porozumět dějinám, musíte je studovat. V jednom půlhodinovém vysílání nemohu ani zdaleka obsáhnout všechno, můžu jen nasměrovat vaše další kroky. Co se selského rozumu nutného k pochopení záměrů židovských bossů týče, stačí jen vymést pavučiny z našich hlav a uvědomit si, že každá rasově uvědomělá skupina usiluje o nadvládu – není to výsada Židů, ale přirozenost. Platí to na každém plácku před stodolou či školním hřišti.

Proto je mediální propaganda tendenční právě tím způsobem, který vidíme: snaží se nám vnutit vinu, zabít naše rasové cítění – zatímco Židé si to své zachovávají a pěstují; přesvědčit nás, abychom se vzdali svých zbraní a umlčet veškeré protichůdné hlasy. Snaží se nás udělat lid zbavený rasového cítění, který se stydí za svou přirozenost a tradice, bojí se usilovat o vlastní společný prospěch a děsí se nařčení z rasismu. Záměrným cílem židovské mediální propagandy je nás morálně odzbrojit, učinit nás vykořeněnými a bezbrannými – a pak nás zničit. A právě to se dnes děje.

Zamyslete se nad tím, a uvidíte, jak to do sebe zapadá.

Přepis rozhlasového vysílání American Dissident Voices How It Fits Together z 12. prosince 1998. Překlad pořízen z přepisu, který naleznete [zde](#).